

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 845/2016-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED]
[REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 118/2016 (predtým vedenom pod sp. zn. 0 Tp 444/2015), postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tk 2/2016 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 45/2016 z 18. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 118/2016, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 444/2015, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tk 2/2016 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 45/2016 z 18. mája 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 444/2015 z 23. októbra 2015 bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. O jeho sťažnosti proti uvedenému uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 2/2016 z 12. januára 2016 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu a rozhodol tak, že sťažovateľa vzal do väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V súvislosti s konaním vedeným na okresnom súde pod sp. zn. 0 Tp 444/2015 sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu.

V ďalšej časti sťažovateľ uvádza, že 23. marca 2016 bola na okresný súd doručená jeho žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú 1. apríla 2016 doplnil o ponuku na alternatívne nahradenie väzby prijatím záruk. Konanie o uvedenej žiadosti sťažovateľa bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 0 Tp 118/2016. Na účely vypočutia sťažovateľa k jeho žiadosti o prepustenie z väzby okresný súd nariadil výsluch sťažovateľa na 5. apríl 2016. V zápisnici o výsluchu obvineného z 5. apríla 2016 okresný súd konštatoval, že na výsluch sa bez riadneho ospravedlnenia neustanovil do konania pribratý tlmočník do albánskeho jazyka. Vzhľadom na to, že najbližší možný termín výsluchu sťažovateľa bol 11. apríla 2016, keď bol predpoklad, že bude podaná obžaloba, sudca pre prípravné konanie rozhodol, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby spolu s návrhmi na nahradenie väzby zárukou dôveryhodných osôb a ponuka prijatia peňažnej záruky bude predložená príslušnému zákonnému sudcovi potom, čo mu bude obžaloba pridelená náhodným výberom.

Obžaloba bola na okresný súd doručená 7. apríla 2016 a konanie bolo vedené pod sp. zn. 1 Tk 2/2016. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tk 2/2016 vydal 9. mája 2016 uznesenie, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a zároveň rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta, že mu nebolo doručené predvolanie na verejné zasadnutie nariadené na 9. máj 2016 tak, aby mu bola od doručenia predvolania zachovaná lehota aspoň 5 pracovných dní na prípravu. Sťažovateľ v podanej sťažnosti tvrdí, že na doručení listovej zásielky, ktorá obsahovala predvolanie na verejné zasadnutie, nie je jeho podpis. Sťažovateľ namieta, že v konaní pred okresným súdom pod sp. zn. 1 Tk 2/2016 nebola pred týmto súdom vypočutá žiadna z osôb, ktorá ponúkala záruku, a súdny spis neobsahuje ani záznam o tom, že by mu bola doručená obžaloba k 9. máju 2016.

V sťažnosti sťažovateľ namieta aj skutočnosť, že uznesenie krajského súdu bolo vypracované sudcom, ktorý nie je uvedený v zápisnici z neverejného zasadnutia z 18. mája 2016 ako člen senátu sťažnostného súdu. Uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľ za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne. Krajský súd podľa názoru sťažovateľa žiadnym spôsobom nezdôvodnil, v čom vidí dôvodnú obavu z toho, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, najmä s prihliadnutím na preukázanie legálneho zdroja príjmov sťažovateľa a jeho manželky a ponúknutých záruk dôveryhodných osôb, písomného sľubu sťažovateľa a ponuky peňažnej záruky. Námietky sťažovateľa sa týkajú aj celkovej dĺžky konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktoré trvalo viac ako dva mesiace.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.5.2016 v konaní 1 Tos/45/2016 porušené bolo.

2. Uznesenie KS Bratislava sp. zn. 1 Tos 45/2016 zo dňa 18.5.2016 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Okresného súdu Bratislava I 1 Tk/2/2016 porušené bolo.

4. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Okresného súdu Bratislava I 6T 0Tp/118/2016 (predtým 0Tp/444/2015) porušené bolo.

5. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] sa priznáva za porušenie jeho základných práv finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

6. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 362,59 eur...“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z petitu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 0 Tp 118/2016, sp. zn. 0 Tp 444/2015 a sp. zn. 1 Tk 2/2016 a uznesením krajského súdu.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu uvádza, že musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02). Do obsahu právomoci ústavného súdu teda v zásade nepatrí preskúmať postup (hodnotenie) všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup môže preskúmať len opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov (IV. ÚS 83/03).

1. K namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 444/2015

Z podanej sťažnosti vyplýva, že o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 444/2015 z 23. októbra 2015 o vzatí sťažovateľa do väzby rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 2/2016 z 12. januára 2016, proti ktorému nebola prípustná sťažnosť.

Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Zo samotného podania sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené pred podaním sťažnosti na ústavný súd, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľ označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany,

ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na neodkladné alebo urýchlene rozhodnutie o zákonnosti väzby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva na neodkladné alebo urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 444/2015 namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 0 Tp 118/2016 a sp. zn. 1 Tk 2/2016

Vo vzťahu k rozhodovaniu o vzatí sťažovateľa do väzby považuje ústavný súd za relevantné tieto časové súvislosti:

- 23. marca 2016 bola prokurátorom Krajskej prokuratúry v Bratislave podaná okresnému súdu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. marca 2016;

- 5. apríla 2016 mal byť vykonaný výsluch sťažovateľa pred okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 118/2016. Výsluch sťažovateľa nebol vykonaný vzhľadom na to, že sa bez riadneho ospravedlnenia neustanovil do konania pribratý znalec z jazyka albánskeho. Okresný súd prítomných oboznámil s tým, že ďalší možný termín výsluchu sťažovateľa je 11. apríl 2016. Z vyjadrenia prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave vyplynulo, že obžaloba bude podaná pred 11. aprílom 2016;

- 7. apríla 2016 bola okresnému súdu doručená obžaloba, ktorej bola pridelená sp. zn. 1 Tk 2/2016;

- 9. mája 2016 bolo vykonané verejné zasadnutie pred okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tk 2/2016, na ktorom okresný súd uznesením rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenej mu 23. marca 2016, rozhodol o ponechaní sťažovateľa už ako obžalovaného vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, neprijal u sťažovateľa záruky za jeho ďalšie správanie podľa § 80 ods. 1 písm. a)

Trestného poriadku, neprijal ponuku peňažnej záruky za jeho prepustenie z väzby na slobodu podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku a nenahradil väzbu dohľadom mediačného a probačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku;

- proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu z 9. mája 2016 podal po jeho vyhlásení sťažovateľ sťažnosť, ktorú písomne zdôvodnil podaním zo 17. mája 2016.

Podľa názoru ústavného súdu uvedené časové súvislosti síce vo všeobecnej rovine svedčia o uplynutí dlhšieho času pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na okresnom súde, než aké je ustálenou judikatúrou chápané pre rozhodovanie o väzbe ako akceptovateľné (t. j. dobu jedného mesiaca väzobného konania na jednom stupni súdu), avšak v okolnostiach konkrétneho prípadu ešte toto v zásade nepatrné prekročenie časových limitov (v zásade len o niekoľko dní) nehodnotí ústavný súd ako nesplňajúce ústavné limity pre urýchlené rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby.

Ústavný súd zároveň poznamenáva, že dĺžku konania na okresnom súde negatívne ovplyvnila skutočnosť, že na výsluch sťažovateľa nariadený na 5. apríl 2016 sa bez riadneho ospravedlnenia neustanovil tlmočník a z dôvodu jeho neúčasti neboli splnené podmienky pre vykonanie výsluchu sťažovateľa a rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Ďalším špecifickým dôvodom bolo nepochybne podanie obžaloby a s tým súvisiaca zmena v osobe zákonného sudcu. Okresný súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby rozhodol až po 46 dňoch od doručenia žiadosti, čo síce nesignalizuje ideálnu rýchlosť konania v danej väzobnej veci, celkovo však ani tento postup okresného súdu svojou intenzitou vzhľadom na už uvedené okolnosti ešte nezakladá porušenie práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

V súvislosti s už uvedeným poukazuje ústavný súd aj na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, v ktorom krajský súd konštatoval: *„K argumentácii, ktoré uvádza obžalovaný vo svojej sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu, čo sa týka dĺžky trvania rozhodovania o väzbe v trvaní takmer dva mesiace, treba uviesť, že táto argumentácia obžalovaného je neopodstatnená, nakoľko orgány činné v trestnom konaní dodržiavali ich zákonné práva, keď žiadali na úkonoch tlmočníka a takisto preklad listín*

do albánskeho jazyka. Práve dodržiavanie ich práv spôsobilo aj priedahy v konaní, nakoľko orgány činné v trestnom konaní mali problém zabezpečiť úradné preklady a tlmočenie. Na jednej strane obžalovaný argumentuje, že neovláda slovenský jazyk, preto žiada tlmočenie do slovenského jazyka, na druhej strane doložil do spisu pracovnú zmluvu písomný sľub v slovenskom jazyku, preto považuje odvolací súd jeho tvrdenia za účelové v snahe predĺžiť trestné konanie, nakoľko je cudzinec v zmysle zákona požiadal o tlmočenie do rodného jazyka, boli zachované jeho práva v zmysle trestného poriadku ako v prípravnom konaní tak aj po podaní obžaloby.“

Vzhľadom na uvedené bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa v súvislosti s námietkou zákonnosti väzby postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 118/2016 a sp. zn. 1 Tk 2/2016

Sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 118/2016 a sp. zn. 1 Tk 2/2016 v súvislosti s námietkou zákonnosti väzby bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Sťažovateľ bol v prvostupňovom konaní v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku oprávnený dovoliavať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti na krajskom súde, ktorému ako súdu odvolaciemu prislúcha preskúmavať postup okresného

súdu. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať postup okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tk 2/2016 z 9. mája 2016.

4. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu

Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02).

V namietanom uznesení krajský súd predovšetkým konštatoval, že dosiaľ v spise zaevidované dôkazy naďalej nasvedčujú tomu, že existuje dôvodné podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo trestné stíhanie začaté, bol spáchaný, vykazuje znaky obzvlášť závažného zločinu a z jeho spáchania je naďalej dôvodne podozrivý sťažovateľ. V súvislosti s osobou sťažovateľa krajský súd uviedol, že sťažovateľ je dôvodne trestne stíhaný pre obzvlášť závažnú drogovú trestnú činnosť, ktorá je zdrojom značných finančných príjmov a má dopad na celú spoločnosť. Sťažovateľ síce krajskému súdu predložil pracovnú zmluvu a tiež uviedol, že pracuje aj jeho manželka, tieto skutočnosti však neodstraňujú obavy, že pri ponechaní na slobode by nepokračoval v trestnej činnosti. Aj keď podľa tvrdení sťažovateľa mal pravidelný finančný príjem, je dôvodný predpoklad, že práve opakované páchanie trestnej činnosti, ktorej sa mal dopúšťať, bolo motivované získaním ďalších finančných prostriedkov, pričom je zrejmé, že legálne zdroje sťažovateľa asi nepokrývali jeho životné náklady. V ďalšom sa krajský súd vysporiadal s dôvodnosťou existencie trestného stíhania, zaoberal sa možnosťou nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom

probačného a mediačného úradníka, ponúknutou zárukou dôveryhodnej osoby, ako aj písomným sľubom sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie uznesenia krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú skutkovým zisteniam, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Krajský súd svoj právny záver o existencii dôvodov tzv. preventívnej väzby oprel o adekvátnu a preskúmateľnú argumentáciu.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namietal „... *nedodržanie zákonom predpísaných lehôt na prípravu podľa § 292 ods. 4 Tr. por. v namietanom konaní*“, ústavný súd sa nemohol zaoberať uvedenou sťažovateľovou námietkou, pretože aj judikatúra ústavného súdu ustálila, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd formuloval aj právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol a mal uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08, IV. ÚS 340/2013).

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 9. mája 2016 vyplýva, že ani prítomný sťažovateľ, ani žiaden z dvoch prítomných obhajcov sťažovateľa nevzniesli žiadnu námietku, pokiaľ ide o tvrdené nedodržanie zákonom predpísaných lehôt na prípravu,

rovnako takúto námietku neobsahuje ani listina označená ako „*Písomné zdôvodnenie sťažnosti voči uzneseniu OS Bratislava I č. k. ITk 1/2016 o zamietnutí žiadosti obv. o prepustenie na slobodu*“.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namietal „*nedoručenie obžaloby pred rozhodovaním súdu o ponechaní vo väzbe a tým neumožnenie vyjadriť sa k jej obsahu pred vydaním rozhodnutia o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby (porušenie princípu rovnosti zbraní)*“, ústavný súd poukazuje na to, že z obsahu zápisnice z verejného zasadnutia z 9. mája 2016 vyplýva, že obhajca sťažovateľa len poukázal na skutočnosť, že obžaloba nebola sťažovateľovi doručená, zároveň však z obsahu prednesu obhajcu vyplýva, že obžaloba bola doručená obhajcovi, ktorý uviedol: „... *obhajoba dnešného dňa doručila do podateľne návrhy k obžalobe...*“

Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že nedoručenie obžaloby, resp. prekladu obžaloby sťažovateľovi samo osebe nie je spôsobilé zasiahnuť ním označené základné práva vzhľadom na to, že obžaloba bola doručená jeho obhajcovi, ktorý sa následne k obžalobe vyjadril 9. mája 2016. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že nie sú dané žiadne pochybnosti o tom, že sťažovateľ s obhajcom komunikuje aj bez nutnosti účasti tlmočníka, o čom svedčí vlastnou rukou v slovenskom jazyku písaný „*Dodatok k ústavnej sťažnosti*“ doručený ústavnému súdu priamo sťažovateľom 22. augusta 2016, ako aj konštatovanie obsiahnuté v ústavnej sťažnosti: „... *t. j. takmer 3 mesiace bez kontaktov s rodinou a blízkymi osobami, jeho korešpondencia bola kontrolovaná, jediný telefonický kontakt mal povolený s advokátom.*“ Sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky ústavný súd vzhľadom na už uvedené odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal „*rozhodovanie v nezákonne zloženom senáte*“ z dôvodu, že namietané uznesenie krajského súdu vypracoval sudca, ktorý nie je uvedený v zápisnici z neverejného zasadnutia z 18. mája 2016 ako člen senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa. Vo vzťahu k uvedenej námietke ústavný súd konštatuje, že v súlade s rozvrhom práce krajského súdu na rok 2016 sa neverejného zasadnutia zúčastnil ako člen senátu sudca zo zastupujúceho senátu JUDr. Ľudmily

Králikovej – 2To. Sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky ústavný súd vzhľadom na uvedené odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V závere ústavný súd uvádza, že sa nemohol zaoberať nekvalifikovaným podaním sťažovateľa doručeným 22. augusta 2016, ktoré sťažovateľ podal bez účasti svojho právneho zástupcu z dôvodu nesplnenia náležitostí požadovaných príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Rovnako sa ústavný súd nemohol zaoberať ani námietkou sťažovateľa týkajúcou sa skutočnosti, že sťažovateľovi nebol ku dňu podania ústavnej sťažnosti doručený preklad namietaného uznesenia krajského súdu, vzhľadom na to, že sťažovateľ sa v petite sťažnosti nedomáhal vyslovenia porušenia označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 45/2016.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. I. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, III. ÚS 380/2011). Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody [písm. b)], a označenie, proti komu smeruje [písm. c)].

Ústavný súd z uvedeného dôvodu a so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa konštatuje, že sťažnosť v tejto časti nie je objektívne spôsobilá vyvolať začatie konania, pretože nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a preto sa ústavný súd predmetnou námietkou nemohol zaoberať.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016